

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับเยาวชน” ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการใช้ภาษาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับเยาวชนและ เพื่อศึกษาเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับเยาวชน ของ นิตยสารเล่มโปรดและนิตยสารบ้านสนุกคิด ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากร

ประชากร ได้แก่ นิตยสารเล่มโปรดและนิตยสารบ้านสนุกคิดซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกนิตยสารเล่มโปรดในช่วงปีพ.ศ. 2547-2549 จำนวน 24 ฉบับและ นิตยสารบ้านสนุกคิด ในช่วง ปี พ.ศ. 2547-2549 จำนวน 24 ฉบับ รวมทั้งหมด 48 เล่มที่ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นนิตยสารที่ส่งเสริมทักษะการอ่าน การเขียน และกระบวนการคิด ส่งเสริมการเรียนรู้และสร้างเสริมความฉลาดทางปัญญา IQ (Intelligence Quotient) และ ความฉลาดทางอารมณ์ และความคิดมี EQ (Emotional Intelligence) ให้สาระความรู้ ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีความสุข มีเนื้อหาหลากหลาย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัย ได้ศึกษาดำเนินการวิจัยคือ ศึกษารวบรวมข้อมูลเนื้อหาในนิตยสารเล่มโปรดในช่วงปี พ.ศ. 2547 -2549 จำนวน 24 เล่ม และบ้านสนุกคิดในช่วงปี พ.ศ. 2547 -2549 จำนวน 24 เล่ม รวมศึกษา 48 เล่ม มาศึกษาข้อมูลในเรื่องการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้สำนวน การใช้โวหาร การใช้ภาพพจน์และศึกษาเนื้อหาในนิตยสาร

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิจัย

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เกณฑ์การศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับเยาวชนที่ผู้วิจัยได้ประมวลความรู้จากเอกสารและผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งแสดงเนื้อหาสาระต่างๆไว้ในบทที่ 2 การตรวจเอกสาร เกณฑ์การศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับเยาวชน มีดังนี้

ลักษณะการใช้ภาษาไทย

1. ด้านการใช้คำ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การศึกษา การใช้คำโดยอาศัยเกณฑ์การใช้คำในภาษาไทย ของชำนาญ รอดเหตุภัย (2522: 68-80) จากหนังสือสัมมนาการใช้ภาษาไทย และ บรรจบ พันธุเมธา (2540: 63-69) จากหนังสือลักษณะภาษาไทย และสรุปเป็นเกณฑ์ในการศึกษาคำได้ดังต่อไปนี้

1.1 คำที่มีความหมายโดยตรงหมายถึงคำที่มีความหมายตรงตามพจนานุกรมที่ใช้เป็นปกติในชีวิตประจำวัน เช่น

- เด็ก หมายความว่า ผู้เยาว์
- กมล หมายความว่า ดอกบัว

1.2 คำที่มีความหมายโดยนัย หมายถึงความหมายที่แฝงอยู่เป็นความหมายที่เกิดจากสัมพันธภาพก็ต้องมีบริบทเป็นเครื่องกำกับคิดถึงความหมายอย่างอื่น เช่น

- เด็ก หมายความว่า หญิงโสเภณี
- กมล หมายความว่า ใจ

1.3 คำรูปธรรม หมายถึง คำที่ให้ความหมายและความเข้าใจในรูปร่างหรือในทางสัมผัสทั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น และกาย เช่น

- คำที่ได้รับรู้ทางประสาทตา เช่น สูง คำ ต่ำ ขาว ยาว ใหญ่
- คำที่ได้รับรู้ทางประสาทหู เช่น เปรี๊ยะ ปัง ผละ ขวบ
- คำที่ได้รับรู้ทางประสาทจมูก เช่น หอม เหม็น หนุน สบาย
- คำที่ได้รับรู้ทางประสาทลิ้น เช่น เปรี๊ยะ หวาน
- คำที่ได้รับรู้ทางประสาทกาย เช่น เย็น หยาบ กระด้าง

1.4 คำนามธรรมหมายถึง คำที่ให้ความหมายทางความคิดหรือคำที่รับความหมายทางประสาทที่ 6 คือ ทางใจเช่น ความดี ความชั่ว สวย รวย อร่อย รัก เกลียด ชอบ ชัง โกล ใกล้เคียง บาบ บุญ คุณ โทษ เป็นต้น

1.5 คำมีศักดิ์ หมายถึง คำที่ให้ความรู้สีก่อนสูงกว่าธรรมดาทั่วไปและคำราชาศัพท์ เช่น

- กิน หมายความว่า รับประทาน เสวย
- หัวเราะ หมายความว่า แย้มสรวล

1.6 คำภาษาต่างประเทศ ปัจจุบันมีคำภาษาต่างประเทศมาปะปนอยู่เป็นอันมาก เช่น ภาษาจีน ภาษาบาลี ภาษาอังกฤษ ฯลฯ

1.7 คำสแลง หรือ คำคะนอง หมายถึงคำที่ใช้ให้วิปลาสคลาดเคลื่อนไปจากปกติ สแลงในด้านเสียง การเขียนและความหมาย เช่น เด็ดเสี้ยน ช่าส์ เก้าก็๊ก สะเหล่อ ฟู่ฟ่า ไม่อยากชด วันเบา ๆ ฯลฯ

1.8 คำภาษาตลาด หมายถึงคำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่วไป ไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือความเหมาะสมแต่สามารถสื่อสารได้ดี เช่น ในหลวง กิโล เมียน้อย เล่นหนัง ฯลฯ

1.9 คำภาษาถิ่น หมายถึงคำที่ใช้กันตามท้องถิ่นต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างไปจากภาษากลางอันเป็นภาษามาตรฐาน ดังเช่น

- ภาษาถิ่นเหนือ เช่น รถถีบ กำเดียว ข้าวแฉง แลวก่า
- ภาษาถิ่นอีสาน เช่น จักหน้อย แซ่บอีหลี มั๊กหลาย
- ภาษาถิ่นใต้ เช่น อ้อลื้อ แหลง แลหนั่ง

1.10 คำแสดงอารมณ์ หมายถึง คำที่เป็นเสียงอันเกิดจากอารมณ์สะท้อนใจมนุษย์ เช่น โธ่ โธ่เอ๊ย อนิจจา เฮ้ย โอ๊ย โอ๊ย ฯลฯ

1.11 คำเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น หวือ หวอ ปึง ปึง เพ็ล้ง เบรียง โพละ ผัวะ ฉับ ฯลฯ

1.12 คำเลียนเสียงพูด หมายถึงคำที่เขียนถายออกมาให้เหมือนเสียงพูดให้มากที่สุด เช่น ไซ้มี๊ อย่างนี้๊ อย่างดีนะเนี่ย ฯลฯ

1.13 คำย่อและการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยๆ หมายถึง คำที่เขียนอย่างย่อเพื่อประหยัดถ้อยคำหรือไม่เปลืองเนื้อที่ในการพิมพ์ เช่น สะพานพุทธ นายกฯ ท่านรองฯ เมืองกาญจน์และร.ร.พ. ฯลฯ

1.14 คำซ้ำ คือ คำคำเดียวกันนำมาสองครั้ง หรือเขียนซ้ำกัน มีความหมายหนักแน่น หรือบางทีแตกต่างจากคำเดียว จึงถือว่าเป็นคำสร้างใหม่ โดยแบ่งลักษณะของคำซ้ำ คือ

1.14.1 คำซ้ำแสดงพหูพจน์

1.14.2 คำซ้ำขยายนามเน้นลักษณะ

1.14.3 คำซ้ำที่ซ้ำที่ขยายนาม สรรพนาม แสดงความไม่เจาะจง

1.14.4 คำซ้ำที่ซ้ำคำซ้อน 2 คู่ มีความหมายต่างออกไปไม่ต่อเนื่องกับความหมายเดิม

1.14.5 คำซ้ำที่ซ้ำจากคำซ้อน 2 คู่ ใช้เป็นคำขยายบอกความเน้น

1.14.6 คำซ้ำที่คำนาม ซ้ำคำกริยาคำขยาย แต่ความหมายต่างออกไปไม่ต่อเนื่องกับความหมายเดิมใช้เป็นคำขยาย

1.15 คำซ้อน คือคำที่มีคำเดียว 2 คำมีความหมายหรือเสียงคล้ายกัน ใกล้เคียงกันหรือทำนองเดียวกัน ซ้อนเข้าคู่กัน แล้วมีความหมายใหม่เกิดขึ้น บางคำมีความหมายไม่เปลี่ยนไปจากเดิม แต่ต้องมีความหมายและใช้ต่างออกไป แบ่งคำซ้อนออกเป็น 2 ประเภท คือคำซ้อนเพื่อความหมาย และคำซ้อนเพื่อเสียง

1.15.1 ลักษณะคำซ้อนเพื่อความหมาย

- ก. ความหมายของคำซ้อนของคำปรากฏที่ใดคำหนึ่ง
- ข. ความหมายของคำซ้อนที่ปรากฏ 2 คำ
- ค. ความหมายของคำซ้อนปรากฏเด่นคำเดียว แต่เน้นความชัดเจนขึ้น
- ง. ความหมายของคำซ้อนกับคำเดี่ยวต่อกันไป
- จ. คำซ้อนที่คำต้นเป็นคำคำเดียวกัน แต่คำท้ายต่างกัน ความหมายต่างกัน
- ฉ. ความหมายเป็นไปในเชิงอุปมาเปรียบเทียบ

1.15.2 ลักษณะคำซ้อนเพื่อเสียง

- ก. เสียงของคำที่มาซ้อนกัน มีที่เกิดใกล้เคียงกัน
- ข. เสียงของคำที่มาซ้อนกันมีเสียงที่เกิดระดับเดียวกัน
- ค. คำที่มาซ้อนกันมีสระเดียวกันแต่ตัวสะกดต่างกัน
- ง. คำที่นำมาซ้อนกันต่างกันพยัญชนะต้นเสียง เดียวกันที่เสียงสระตัวสะกด
- จ. คำซ้อนกันมีสระเดียวกันแต่ตัวสะกดคำท้ายกร่อนเสียงหายไปการซ้อนคำนั้นมีมากกว่าซ้อน 2 คำ คือคำซ้อน 4 คำ หรือ 6 คำ

1.16 คำประสม คือ คำที่มีคำ 2 คำ หรือมากกว่า มาประสมกันเข้าเป็นคำใหม่ แต่ละคำไม่ได้มีความหมายคล้ายกันแต่มีความหมายอยู่คำต้น ส่วนคำที่ตามเป็นส่วนขยาย คำประสมจำแนกตามหน้าที่ได้ 3 ประเภท คือ

1.16.1 คำประสมประเภทใช้เป็นคำนาม

1.16.2 คำประสมที่เป็นคำคุณศัพท์

1.16.3 คำประสมประเภทที่ใช้เป็นคำกริยา

2. ด้านการใช้ประโยค ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การศึกษา การใช้ประโยคโดยอาศัยเกณฑ์การใช้ประโยคในภาษาไทยของศรีจันทร์ วิชาตรง (2541: 204-205) จากหนังสือหลักภาษาไทย ซึ่งสรุปเป็นเกณฑ์ในการศึกษาประโยคแสดงถึงเจตนาดังต่อไปนี้

- 2.1 ประโยคบอกเล่า คือประโยคที่มีผู้ส่งสารต้องการบอกเล่าเรื่องราวต่างๆเช่น
 - แม่ไปทำงาน
 - ผันตกชุกทุกวัน
- 2.2 ประโยคคำถามคือประโยคที่ผู้ส่งสารให้ถามและต้องการคำตอบจากผู้รับสารมี 2 ลักษณะคือ
 - 2.2.1 ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบรับหรือปฏิเสธจะถามโดยใช้คำว่า หรือ หรือไม่ ไหม ใช่ไหม
 - 2.2.2 ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบเป็นเนื้อความใหม่ มักใช้คำว่า ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม เท่าไร อย่างไร
3. ประโยคปฏิเสธ คือ ประโยคที่มีผู้ส่งสารกล่าวปฏิเสธหรือไม่ยอมเมื่อผู้ถาม คำถามจะมี คำว่าไม่ ปรากฏในประโยค เช่น คุณตาไม่ชอบกินทุเรียน
4. ประโยคคำสั่งและขอร้องคือประโยคที่ผู้ส่งสารเพื่อสั่ง หรือ ขอร้องให้ผู้รับสารปฏิบัติ อย่างใดอย่างหนึ่ง ประโยคคำสั่งมักละประธาน โดยใช้กริยาขึ้นต้นประโยค มี 3 ลักษณะคือ
 - 4.1 ประโยคสั่งให้ทำ เช่น ยืนเฉยๆ วิ่งเร็วๆ ลูกขึ้นลิ
 - 4.2 ประโยคห้ามหรือสั่งไม่ให้ทำ เช่น ห้ามจอดรถบริเวณนี้
 - 4.3 ประโยคขอร้องวิงวอน หรือสั่งอย่างสุภาพเช่น กรุณาอย่าทิ้งขยะบริเวณนี้
3. ด้านการใช้สำนวน ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การศึกษาคำการใช้สำนวน โดย ผู้วิจัยกำหนด เกณฑ์การศึกษาคำการใช้สำนวนของ วาสนา เกตุเงิน (2530: 19 -20) จาก หนังสือการเขียน ซึ่งสรุป เป็นเกณฑ์ในการศึกษาสำนวนได้แบ่งสำนวนออกเป็น 2 ประเภทดังต่อไปนี้
 - 3.1 เป็นสำนวนเก่าแก่ที่ใช้มาแล้ว โดยถือเป็นคำรวมที่ใช้เรียกคำประเภทสุภาพิต คำ พังเพย คำคม และวลี เช่น
 - รักดีห้ามจู้รักชั่วห้ามเสา
 - นายว่าจี้ข้าพลอย
 - 3.2 เป็นสำนวนใหม่ ที่ผู้พูดหรือผู้เขียนแต่ละคนคิดเรียบเรียงขึ้นมาใหม่ที่พบเห็น ทั่วไปได้แก่ สำนวนที่เขียนติครรถประเภทต่าง ๆ เช่น
 - ไม่มีท่านเราอด ไม่มีรถท่านเดิน
 - นักเรียนดีเพราะครูดำ ครูตายห้าเพราะค่านักเรียน

4. ด้านการใช้โวหาร ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การศึกษาการใช้โวหาร โดย ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การศึกษาการใช้โวหาร ของพงษ์จันทร์ คล้ายสุบรรณ (2528: 10-11) จากหนังสือการเขียนสร้างสรรค์ ซึ่งสรุปเกณฑ์ในการใช้โวหารได้ดังต่อไปนี้ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนหรือโวหารการเขียนมีอยู่ 5 โวหารคือ

- 4.1 บรรยายโวหาร หมายถึง การเขียนบรรยายไปตามความเป็นจริง หรือสมจริงมากที่สุด
- 4.2 พรรณนาโวหาร หมายถึง การพรรณนาโดยแทรกอารมณ์ ความรู้สึกอาจเกินความเป็นจริง ที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามเป็นการใช้ถ้อยคำโน้มน้าว อารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่าน
- 4.3 สาธกโวหาร หมายถึง สำนวนความที่ยกตัวอย่างมาอ้างอิง
- 4.4 อุปมาโวหารหมายถึงสำนวนความเปรียบเทียบ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ
- 4.5 เทศนาโวหาร หมายถึง สำนวนที่เขียนขึ้นเป็นทำนองสั่งสอน ชี้แจงเหตุผล ผู้เขียนต้องทราบเนื้อเรื่องที่จะเขียนเป็นเรื่องทำนองไหน ควรจะใช้โวหาร ชนิดใดจะเหมาะสม เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ หรือคล้อยตาม

5. ด้านการใช้ภาพพจน์ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การศึกษาการใช้ภาพพจน์ โดย ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การศึกษาการใช้ภาพพจน์ของนภลัย สุวรรณธรา (2537: 294-298) จากหนังสือเอกสารการสอนชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7 ซึ่งสรุปเป็นเกณฑ์ในการใช้ภาพพจน์ได้ดังต่อไปนี้

- 5.1 อุปมา (Simile) เป็นการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง เพื่อให้เห็นภาพชัดเจน เพียงด้านเดียว เช่น ความเงียบ ความสวย การอุปมามักใช้คำเชื่อม เช่น ประหนึ่ง ดูด ดูดั่ง ราวกับ เหมือน คล้าย เปรียบ ประหนึ่ง เป็นต้น
- 5.2 อุปลักษณ์ (Metaphor) เป็นการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งเป็นการเปรียบเทียบโดยตรงเน้นความหมายรุนแรงกว่าอุปมาจะใช้คำว่า เป็น คือ เป็นต้น
- 5.3 บุคลาธิษฐาน (Personification) เป็นการสร้างให้สิ่งไม่มีชีวิต แสดงออกับปฏิกิริยาต่าง ๆ ให้มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนคน มีชีวิต จิตใจเหมือนคน ทำให้มีชีวิตชีวาน่าสนใจ
- 5.4 สัทพจน์ (Onomatopoeia) การใช้คำถ่ายทอดเสียงหรือเลียนเสียงที่เกิดจากธรรมชาติ เช่น เสียงสัตว์ เสียงฟ้าร้อง เสียงดนตรี เป็นต้น

5.5 ปฏิรูป (Rhetorical Question) คือ เป็นการใช้ประโยคคำถาม ที่ไม่ต้องการคำตอบเพราะคำตอบรู้อยู่แล้ว แต่ต้องการให้ผู้อ่านนึกคิดในเรื่อง ดึงดูดความสนใจ เร้าอารมณ์ให้ขี้คิด เช่น ก็ที่ตาแก่อยากมีเมียสาวได้ แล้วทำไมยายแก่จะมีผิวหนุ่มบ่างไม่ได้ละ

6. การศึกษาเนื้อหาของนิตยสาร โดยใช้เกณฑ์การแบ่งประเภทเนื้อหาตามหลักการเขียนหนังสือของ ณะอบ โปษกฤษณะ (2544: 101-102) จากหนังสือลักษณะเฉพาะของภาษาไทยซึ่งสรุปเป็นเกณฑ์ศึกษาเนื้อหาของนิตยสารดังนี้

6.1 สารคดีคือหนังสืออันมีสาระให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านไม่คำนึงถึงความบันเทิงที่ผู้อ่านจะได้รับความรู้ ความคิด สารคดีจะเป็นรูปแบบความเรียง หรือบทประพันธ์ร้อยกรอง

6.2 บันเทิงคดีคือหนังสือที่ให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องมีสาระมุ่งแต่จะให้ความบันเทิงอย่างเดียว จะเป็นรูปแบบความเรียงหรือร้อยกรองก็ได้ เช่น หนังสือประเภทตลกขบขัน

6.3 สารบันเทิงหนังสือประเภทนี้จะมีทั้งสาระความรู้และความเพลิดเพลิน เพราะผู้อ่านได้ประโยชน์ทั้งสองทาง มีทั้งความเรียง และร้อยแก้วเช่นนวนิยาย นิทาน ชาดก วรรณคดีเรื่องต่าง ๆ

สรุปผู้วิจัยศึกษาข้อมูลตามเกณฑ์การศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับเยาวชนในด้านการใช้ภาษา แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค ด้านการใช้โวหาร ด้านการใช้สำนวนและด้านการใช้ภาพพจน์ ในด้านการศึกษาเนื้อหาของนิตยสาร ผู้วิจัยศึกษาเนื้อหาของนิตยสารเล่มโปรดและบ้านสนุกคิด

การสร้างเกณฑ์ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์การศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับเยาวชน โดยมีขั้นตอนการดำเนินการต่อไปนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจาก หนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับเยาวชนในนิตยสารเล่มโปรดในช่วงปี พ.ศ. 2547 -2549 จำนวน 24 เล่ม และบ้านสนุกคิดในช่วงปี พ.ศ. 2547 -2549 จำนวน 24 เล่ม รวมศึกษานิตยสารเป็นจำนวน 48 เล่ม

2. สร้างเกณฑ์การศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชนในนิตยสารเล่มโปรดและบ้านสนุกคิด โดยสร้างจากการศึกษาเอกสารอ้างอิงและงานวิจัยที่ศึกษาในบทที่ 2 การตรวจเอกสาร
3. นำเกณฑ์การศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชนในนิตยสารเล่มโปรดและบ้านสนุกคิด ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาและนำปรับปรุงแก้ไข
4. นำเกณฑ์การศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชนในนิตยสารเล่มโปรดและบ้านสนุกคิดที่เตรียมไว้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาข้อมูลด้านการใช้ภาษาในด้านการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้สำนวน การใช้โวหาร การใช้ภาพพจน์และเนื้อหาในนิตยสารที่ศึกษาพบ มาพิจารณาตามเกณฑ์การใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชนในนิตยสารเล่มโปรดและบ้านสนุกคิดจัดหมวดหมู่ตามเกณฑ์ ดังนี้

1. นำข้อมูลที่ศึกษาจากนิตยสารเล่มโปรดและบ้านสนุกคิด มาวิเคราะห์ตามเกณฑ์ในด้านการใช้ภาษาทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค ด้านการใช้สำนวน ด้านการใช้โวหารและด้าน การใช้ภาพพจน์
2. นำข้อมูลที่ศึกษาจากนิตยสารเล่มโปรดและบ้านสนุกคิดมาวิเคราะห์ตามเกณฑ์เนื้อหาของนิตยสารในนิตยสารเล่มโปรดและบ้านสนุกคิด
3. สรุปผลและนำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์